

kralja Milinde. Ali se še spominjaš, kako grozno si mučil moje starše? Glej, zdaj je dospel trenutek maščevanja.“ Kralj je prestrašen zdrknil na kolena ter prosil za življenje in odpuščanja. Milinda se je zopet spomnil očetovih besedi in dejal z mirnim glasom: „Tvoj služabnik, o kralj, nima pravice vzeti življenja svojemu gospodu. Odpusti mi in podari mi življenje.“

„Podarim ti življenje in ti prisegam, da nočem nikdar vzeti tebi življenja. Podari mi ga tudi ti in obljubi isto.“

Kraljevič Milinda je prisegel, da se ne bo nikdar maščeval. Kralj Bramadata je vrnil sinu vse kraljevstvo in vse zaklade, ki jih je bil vzel njegovemu očetu.

Živela sta odslej kot dobra soseda in prijatelja do smrti.

Dva osla.

Spisal *Sorin*.

Osla sta vozila skupaj v mesto blago svojih gospodarjev. Starejši osel je vlekel težak voz in se je komaj pomikal dalje. Manjši je imel na vozu polovico manj blaga, dasiravno je bil močnejši kot njegov tovariš.

Spotoma opazita osla, da sta gospodarja na vozu zaspala.

Mlajši osel reče: „Voziva prav počasi, da se ne utrudiva. Gospodarja spita in ne bosta opazila ničesar.“

„Ne, tovariš,“ reče starejši. „Čim hitreje prideva do mesta, tem prej sva prosta.“

Mlajšemu pa ne ugaja tak odgovor, zato zaostane za svojim tovarišem. Vedno počasneje vozi in se smeje starejšemu tovarišu, ki je že izginil v daljavi.

Zdaj se zbudi na vozu gospodar. Ko vidi, da je zaostal njegov osel, udari po njem z bičem. Osel gre malo hitreje. A to gospodarju še ni po volji. Preganja osla toliko, da mora teči.

Ves poten doteče pri mestu starejšega tovariša, ki ga vpraša: „Zakaj si tako poten in utrujen? Saj si vendar počasi vozil!“

Mlajši ga hvaležno pogleda in vozi spet poleg njega. A hitra vožnja ga je tako utrudila, da je komaj dohajal svojega starejšega tovariša, ki je še vedno enakomerno korakal in se le malo utrudil na dolgi poti.

